

Тачно у шест по подне је притиснуо „сенд” на одашиљачу компјутера за интерпланетарни сигнал. Брзином светлости, у етар изнад Авале, узлетели су у савреном фреквентном низу, графема његове велике жеље човека и научника, да успостави контакт са неком живом и словесном душом ван Сунчевог система. Одјурили су у своју немогућу мисију... Иако је ово већ треће одашиљање у року од годину дана, још увек у тренутку добије осећај, да га у томе неко „невидљиво око” прати, бележи његове покушаје... и можда, слади ироничним осмехом и кратким за-кључком: „Ова будала баш не одустаје!” Али, нови светски поредак је такав – све је слободно и дозвољено, али је све и под будним „невидљивим очима” Велике Браће. Откако се прича о ванземаљцима искристалисала од оне своје лажне грађе, што су је читав један век из политичких и

других разлога измишљале и подгревале, шпијунске и свемирске службе Запада и Истока, дакле, кад су доказани неки догађаји и појаве, да су се десили само уз могуће присуство странаца на планети, прокламована је „либерализација” и те теме. Ко год је имао жељу, неки свој уређај или начин да успостави евнтуални контакт са „незнанцима”, па макар то била и најобичнија маштарска и занесењачка утопија, могао је то да учини. Али, дај Боже да се неком и посрећи, тај ни у ком случају не сме пропустити да свој оглед пријави надлежној институцији у КРУГУ 10. Ако не поступи као савесни грађанин, за добро свих људи и целе планете, убрзо ће га из Врха прозвати, што је јасан знак, да се све негде записује, па ако у датом тренутку треба, може да се актуелизује и одмота уназад.

Ипак, та кратка подозривост према „невидљивом”, брзо је прошла Стефана. Он је у души хуманиста и нема разлога да крије евентуални „погодак” на право место у свемирској дубини, ни од Главних ни од осталог света. Сем... Али, већ је сасвим горео новом жељом, оном што се зове прва девојка у животу, па макар то било и у 36-ој години. Јесте прва, али дубоко је уверен, да је и коначно права, она са којом ће досећи божанске висине у љубави и складан заједнички живот. Препуштао се том топлом и адреналински кокетном осећању, потискујући сву опрезност, аналитичност и мудру суздржљивост, које су га, као већ светски признатог научника, иначе красиле. Напољу се лагано спуштао ни топао ни хладан мајски сутон... И поветарац из руже ветрова која овуда стално струји, био је онај неодређени – ни преблаг, ни прејак... Горе, око још неосветљеног торња, чији је антенски врх већ дубоко заривао у индиго тамно небо, летело је и играло се јато птица, али све ниже и ниже, ваљда, узмичући од надолазеће таме с висина...

У пролазу кроз дневну собу за купатило, Стефан баци кратак поглед на клупко од два чупава бића, што

се преметало око ногу необичног партерног стола космичког дизајна. То су се у својој неумерености и неуморности, жестоко играла два мачка – црни Ђорђије и риђи Паша. Ђорђије је, у ствари, био вештачка маца, добро и сигурно упаковани функционални робот у „кожу” од мноштва међусобно повезаних, еластичних и гипких полуметалних крљушти, а ова коначно пресвучена црносветлуцајућим, финим и неподеривим силикатним крзном, савршеном имитацијом мачијег. Али, конструктор није хтео само обичну стереотипну копију маце. Бар не у ономе што важи као карактеристично за нарав и понашање мачке. Ђорђије је „знао” у сред игре, у стању жртве, да се наједном окамени и не помера, правећи се да је мртав... Паша би неко време и даље кидисао и изазивао „жртву” на мегдан, а онда би га све више заокупљало чуђење и недоумица – седао би поред, зверео около, жмиркао тужно очима..., а у ствари, све време је проматрао „црног” да ли се померио.

А овај би и даље мудро глумио окамењеног... Паша би се онда удаљавао, па враћао, њушкао, стризао брковима, „проверавао” тапкањем шапе по „мртвацу”. Али авај, све га је више обузимала нервоза и повређеност, као да је питао неког зашто је то тако? Почео би и да мјауче, да хвата сопствени реп у вртешци и да га гризе... Утом, у неки „задњи час” пред сам „распад” тог мачијег система, Ђорђије би се муњевито поставио на ноге, накострешио од главе до репа и звериње скочио на слуђеног Пашу... И клупко би тек онда почело да се убрзава у новонасталом лудилу, не хајући на свом бришућем путу, ни за металне ножице од столова, ни за оштре ивице намештаја или тврде ћупове са цвећем... Било је и таквих „програма” код Ђорђија, пред којима је, иначе врло срчани и дрски Паша, на крају морао брзо одступити у неко скривено ћоше или горе на неки комад намештаја, исто онако, како бежи мачка на дрво кад је појури разјарени пас.